

Θιά τοὺς κρυφοὺς μου τοὺς πόνοους, τὸν πόνο τῆς Δευνῆς, καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ γέροντος... Σὰ νὰ τοὺς γλύκαινε τοὺς πόνοους ἐκείνους ἢ καλοτυχία ποὺ ἔδλεπα γύρω μου, σὰ νὰ τὸν ἀγαποῦσα τώρα τὸν κόσμο μὲ τὰ δεινὰ του, τὸ πέλαγο αὐτὸ ποὺ σὲ δέρονουν τὰ κύματα, μὰ σὲ χαδεύει κάποτες κι ἐγὼ ἀφρόδες τους.

ΙΖ'

ΛΑΧΤΑΡΕΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΕΙΕΣ

Ἀνέβηκε ὁ ἥλιος ὡς μὴ ἐργασία, οἱ ἀχτίδες ἐπαιζάν ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῆς μεγάλης κλημα-ταριάς μπροστὰ στὸ καλὺδι, κι ἔλοι μέσα κομπούν-ταν ἀκόμα. Σηκώθηκε καὶ κατέβηκε στὸ γυαλί. Μὰ μήτε νὰ φανέτω δὲν εἶχε ἔρεξη. Κάτι λαχτα-ροῦσα, κάτι φοῦσκωνε τὴν καρδιά μου. Ὁ κόσμος δὲ μὲ χωροῦσε. Φτερά ἤθελα νὰ πετάξω στὸ μονα-στήρι, νὰ παρακαλέσω τὴ Δευνὴ νὰ προσέκυται καὶ γιὰ μένα, νὰ μ' ἐχῇ κ' ἐμένα στὸ νοῦ της. Ὑστερα πάλι, νὰ τὴν καταπέσω νάφηση τὸ μονα-στήρι καὶ νάρθῃ μαζί μου νὰ πᾶμε μακριά, ἐκεῖ ποὺ δὲ μᾶς ξέρῃ κανένας, σὲ κάποιον ρημονήσι, σὲ κάποια σπηλιά, κ' ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ Τούρκους, νὰ ζοῦμε σὰ δυὸ περιστέρια.

... Ὅλα ὁμοῖα καὶ γλυκὰ εἶτανε γύρω. Ὅμορφες εἶταν κ' οἱ καλαμιές καθὼς λυγίζανε μὲ τοῦ μπᾶτῃ τὸ φύσημα. Γλυκὰ εἶταν καὶ τὸ κελᾶ-ῖγμα τοῦ κορυθαλοῦ, πὺθ γλυκὸ ἀνέμα τὸ κύμα ποὺ μουρμουρίζε πλάγι μου καὶ φιλοῦσε τὴν ἀμ-μουδιά.

... Ἦθελα νὰ πέσω στὰ κρυσταλένια τὰ νερά καὶ νὰ σόσω τὴ φλόγα μου...

... Μερικὲς μέρες κατόπι, ἀρχίζε κι ἐγὼ τρυ-γητός. Δὲ χωράτευσε τοῦ τρυγητοῦ ἡ δουλειά. Κάθε τζιτζίκας γίνονταν τώρα μερμηγκι καὶ μάζερε, μά-ζερε γιὰ τὸ χειμῶνα. Ἀπ' ἐξω στέκονταν ὁ χει-μῶνας καὶ περίμενε νὰμπῃ. Πλάκωναν τὰ πρω-τοβρόχια, τάραζαν τὴ θάλασσα τὰ μετέωρα, μὰ στιγμὴ νὰ χάσουμε δὲν εἶχαμε. Ἄμε κ' ἔλα γλή-γορα γλήγορα μὲ τὸ καλὸ στὸν ὦμο, νὰ μὴ χά-σουμε τὰ μαξούλια. Κ' ἔτσι, γλύτωσαν τὰ μαξούλια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΙΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΣΑΝ ΕΛΕΓΕΙΟ

Κάτι μαλλάνια μοῦμειναν, ὠμέ, μαῦρα μαλλάνια
Καὶ τίποτ' ἄλλο φυλαχτὸ τὰ κοῦβω τιμημένο.
... Θυμοῦμαι τότε μοναχοὶ καθοῦμασε τὰ βράδια
Καὶ τὰ μαλλιά της ξέμπλεκα μαζί μὲ τὸν ἀνέρα,
Μιά μουσικὴ γλυκόλαλη στήγανε καὶ σιωποῦσα
Νὰν τὴ γρικῆσω... Πῶς ποθῶ τὸ θεῖο τὸ σκοπὸ της!
"Ὅχι νὰ μποροῦσα νάκανα μιά λύρα τὰ μαλλάνια
Καὶ παίζοντάς τηνε νὰ βρῶ τὴ μουσικὴ τὴν πρώτη!
Ὁχτώδρης 1908.

ΤΩΝΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗΣ

του. Τὸ μέτωπό του ἔκκινε. Κι ὅταν ἐκκολοῦθητε πάλι νὰ περπατεῖ, ὅλο του τὸ σωματάκι τὸ σειοῦσε καὶ τὸ τρίκιζε ὁ πυρετὸς τῆς σιέψης. Ὅλη του ἡ ψυχὴ προσκαλεσμένη εἶτανε στὸ γάμο τοῦ Οἰδί-ποδα καὶ τῆς Εὐδίας καὶ μεθοκοποῦσε.

Καὶ πῆγαινε κ' ἐρχότανε, ἀπαρηγόρητος.

Καὶ τὰ δέντρα ἀποπᾶνω ἀπὸ τὸ γέρινο κεφάλι του κρατοῦσανε γιὰ νὰ προῦταντῆσουν κάποια Νύφη Ἀνοιξή ποὺ ἐρχότανε, ὁρᾷ σὰ λαμπάδες τὰ μπου-μπούκια τους, ζῖπου συμαζεμένοι στριγμωνόντανε, ἔτοιμοι νὰ δρμήσουν καὶ ν' ἀτλαστοῦν οἱ φροντωμένοι κλαδοὶ καὶ οἱ ἥσικιοι οἱ ταντελωτοί. Γράμμη γράμμη περιμένανε σὲ λιτανεία ἐλευσινιακὴ τὴν ζενητεμένη Νύφη τοῦ Παραμυθιοῦ. τοῦ Λιῶλου Παρχμυθιοῦ, νὰ γυρίσει ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς, λυτρωμένη ἀπὸ τοῦ γέροντος Πλούτωνος τὰ χωματίνια χέρια. Μὲ ρόμπα πρᾶσινη κεντημένη μὲ πεταλούδες ἄσπρες καὶ μὲ ἐρχότανε μὲ τὰ μαλλιά της καὶ τὰ στή-θια φορτωμένα ἀσφοδελούς κι ἀπριλιάτικα ρόδα καὶ στὰ χέρια της γιὰ σύμβολα κρατώντας καὶ σπέρ-νοντας στὸν ἀέρα φουχτιές τὰ χελιδόνια...

Καὶ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ κάτω ἀπὸ τὴν χελιδονοφερτὴς χαρὴς, περνοῦσανε ἀγκαλιασμένα χα-ρούμενα ἀντρώγυνα τῆς στιγμῆς. Νέοι φοιτητὲς ἀπ'

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000 !

ΛΑΧΕΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκαστον γραμματίον ἰσχύον διὰ τὴν κλήρωσιν 25 Ὀκτωβρίου
1909 τιμᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΑΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓ ΚΕΡΑΟΣ	ἐκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	»	25,000
1 Κέρδος	»	10,000
3 Κέρδη	»	5,000
5 Κέρδη	»	1,000
118 Κέρδη	»	100
557 Κέρδη	»	50
1000 ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν.....		225,000

Γραμματία πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεία καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθ-μάρχας καὶ στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

Δραχ. μίαν ἑκάστον γραμματίον, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τιμαματόρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ*

Ἐπανάσταση ἔχουμε, καὶ μεγάλη. Καλὰ παρο-μοιάστηκε μ' ἐκείνη τοῦ 1821. Τέτοια ἐπανάσταση μᾶς χρειάζεται. Ἐδιώξαμε τὸν Τούρκο τὸν τό-ραννο, νὰ βγάλουμε καὶ τὸν πολιτεῖόμενο τὸν ἐμμε-ταλλευτὴ. Μὰ νὰ ποῦμε καὶ τὴ μάσχη ἀλήθεια, ἔ-χουμε ἀνάγκη καὶ ἀπὸ μίαν ἄλλην ἐπανάσταση πὺθ μεγάλη, ἐπανάσταση ἐναντίον τοῦ Ραγιαδισμοῦ, ποὺ κυκλοφορεῖ μέσα στὶς φλέβες μας, ποὺ εἶναι χυμέ-νος μέσα στὸ αἷμα μας, ἀνακατεμένος μὲ τὸ ἐγὼ μας. Αὐτὴ εἶναι δύσκολη. Κι ἔμα αὐτὴ γίνε, τί ἔ-χουμε πὺθ νὰ φοβηθοῦμε ;

Ἀκούστε, ἂν ἔχω ἄδικο νὰ λέω πῶς αὐτὴ εἶναι δύσκολη καὶ νὰ φοβᾶμαι, δι' ὅτ' ἀργήσῃ πολὺ ἀκόμα.

Προχτὲς ποὺ ἔγινε τὸ συλλαλητήριον μαζεῦθηκαν κ' οἱ φοιτητὲς νὰ βγάλουν ἓνα ψήφισμα ! Ἐ! λοι-πὸν ; Λοιπὸν ἓνας φοιτητὴς, παιδί μὲ ζωὴ μέσα του, παρουσίασεν ἓνα ψήφισμα ζωντανὸ καὶ λεβέντικο, γραμμένο στὴ δημοτικὴ μας, στὴ γλώσσα τοῦ λαοῦ μας, ποὺ γράφοντε οἱ ποιητὲς μας οἱ μεγάλοι κ' οἱ λογογράφοι μας οἱ τρανοί, στὴ γλώσσα μας. Ἰδέες καλές, ἐκφραση καλὴ. Τοὺς ἄρεσε τῶν παιδιῶν. Θὰ πῆτε, τὸ στείλανε. Ἀμ δέ!... Φοβηθήκανε μήπως χα-

*) Τυπώθηκε στὸ «Σύνταγμα» τοῦ Ναυπλίου, χρ. 157, ἀριθ. 775 (20 τοῦ Σεπτεμβρίου).

ραχηριστῇ..χυδαῖο. «Δὲν ἤρμοζε διὰ τὰς περιστά-σεις» νὰ λευτερώσουν τὸ λαὸ καὶ νὰ τὸν βρίζουν θέλουν. Πάρε τους στὸ γάμο σου, νὰ σοῦ ποῦν καὶ τοῦ χρόνου. Καλέ, γιὰ τὴν περίστασι ἐταίριαζεν ἓνα ἄλλο. Παίρνεις μετοχές, δράμια τρία. Ἀπαρέμφατο δράμια τέσσαρα. Ὁ νομαστικὸς ἀπόλυτος ὅσες θέλεις. Τὰ κάνεις ὅλα ὡς εἶδος σαλάτα καὶ...μένεις κ' εὐχα-ριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σου. Μ' αὐτὰ ἐγὼ δὲ θέλω νὰ πειράξω κανένα. Πολλοὺ γε καὶ δεῖ, ποὺ λένε κ' οἱ δασκάλιοι. Μὲ πονάει καὶ τὰ γράφω ἔτσι.

Ἡ ἐπανάσταση ἔγινε, ἴσως γίνουν κι ἄλλες, σή-μερα γιὰ τὸ ἓνα, αὔριο γιὰ τὸ ἄλλο. Μὰ τὴ μεγάλη ἐπανάσταση ἐναντίον τοῦ Ραγιαδισμοῦ, ποὺ μᾶς πνί-γει στὸ λαιμό, ὥστε τὰ φοβόμαστε κάθε νέο, ὅσο ἀ-ληθινὸ κι ὁμορφο κι ἂν εἶναι, ἀκόμα κι ὅταν τὸ νιώθουμε γιὰ τέτοιο, ὥστε νὰ μὴν ἔχουμε τὸ θάρρος τῆς γνώμης μας, δηλαδή, μὲ σιγή, νὰ μὴν εἴ-μαστε ἀνθρώποι, παιδιά, πότε θὰ τὴν κάνουμε ;

Μ. ΖΩΓΡ...

ΑΡΙΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

ΠΟΥΛΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΤΜΑ ΔΡ. 2
ΚΑΙ ΔΡ. 2 1/2 ΓΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Εἴμαστε νέοι ! Εἴμαστε νέοι !

Καὶ γυρνοῦμε μέσα στὶς λωτοστεφάνωτες ζενη-τιές καὶ στὶς ξελογιάστρες νύχτες, μὲ θύρτους στὰ χέρια καὶ ἀμπελόφυλλα στὰ μαλλιά καὶ ἀγαπῶμε ὅποια γυναίκα βροῦμε, γιὰτὶ τὸ αἷμα ὡσὰν τὸ νέο μυῖστο βράζει στὶς φλέβες μέσα καὶ βουᾷ ! Κ' ἐ-πειτα ; Ἐπειτα τίς παραιτοῦμε στοὺς πέντε δρυ-μους, εἴμαστε δυνατοὶ καὶ νέοι καὶ σκληροὶ καὶ δὲ μᾶς μέλει !..καὶ δὲ μᾶς μέλει !

Κὺδ Γοργίας δὲν ἄκουε τίποτα, τίποτα ἀπὸ τὸν κορφυρότατον αὐτὸ καὶ σκληρότατον ὕμνον τῆς Ζωῆς !

Μονολογοῦσε μόνο καὶ πῆγαινε.

— Τί σχέση λοιπὸν οἰεῖται τὸ δέντρο τῆς Γνώ-σης καὶ τὸ δέντρο τῆς Ζωῆς ; Μόλις ἔκοψε κ' ἔραγε ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς Γνώσης ὁ Ἀνθρώπος, τὸ δέντρο τῆς Ζωῆς ξεράθηκε.

(Ἀκολουθεῖ)